

INDO PRIVÉ

91E EDITIE: JAN 2016

LAATSTE ACTUELE NIEUWTJES VAN CELEBRATIES EN NON CELEBRATIES UIT DE INDISCHE GEMEENSCHAP

Indo Privé is een onafhankelijk niet politiek georiënteerd blad, dient uitsluitend het wel en wee van de Indische gemeenschap en zijn sympathisanten.

De redactie neemt geen enkele verantwoording voor de ingezonden stukken maar zal zo nodig de reacties naar de verantwoordelijke personen toe sturen.

Het is niet toegestaan om zonder schriftelijke toestemming van de rechtmatige eigenaar of webmaster artikelen en/of publicaties van deze website te dupliceren, of te verspreiden

Platen hoezen

Toen in de jaren '40 de LP (long-play 33 1/3 toerenplaat) voor het eerst werd vervaardigd was dat tevens de geboorte van de LP-hoes zoals wij die hedentendage nog steeds kennen.

Naast de functie als beschermhoes geeft de achterzijde veelal uitvoerige informatie over de artiest en over de opname van de plaat. Veel uitgebreider dan op de lullige kartonnetjes die zich in de CD-doesjes bevinden. Aan de voorzijde zorgt de vormgeving vaak voor een uitbundige uiting van artisticeit.

In de jaren '50 startten Alfred Lion en Frank Wolff het jazz-label BLUE NOTE. De laatste fungeerde ook als fotograaf bij de platenopnamen en ontwikkelde samen met de grafisch ontwerper Reid Miles een geheel nieuwe stijl in het ontwerpen van platenhoezen. Frank maakte de zwart-wit foto's en Reid gaf de afdruk een willekeurige tint mee waarbij hij de tekst, met een strak lettertype, op speelse wijze integreerde met de foto.

Het duo Wolff/Miles, een iconisch duo, verantwoordelijk voor de mooiste platenhoezen.

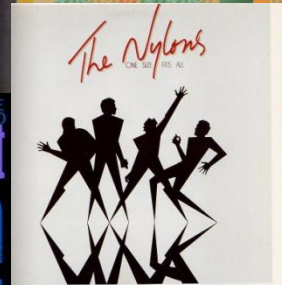
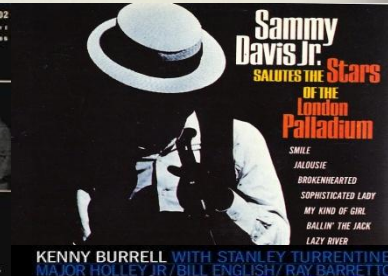
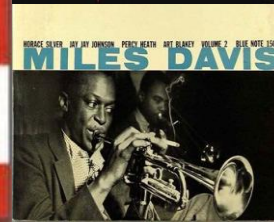
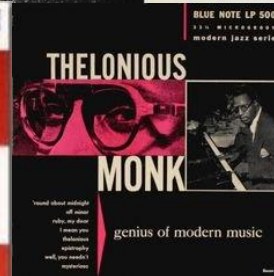
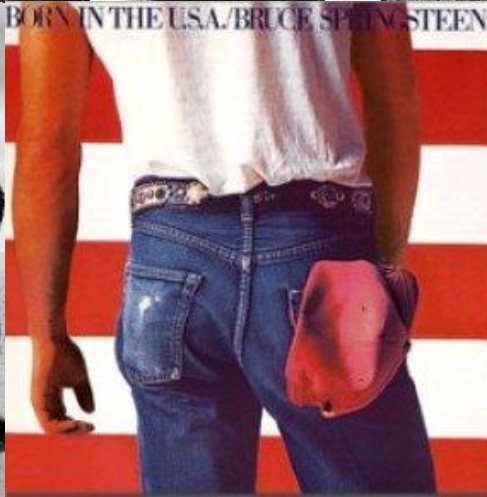
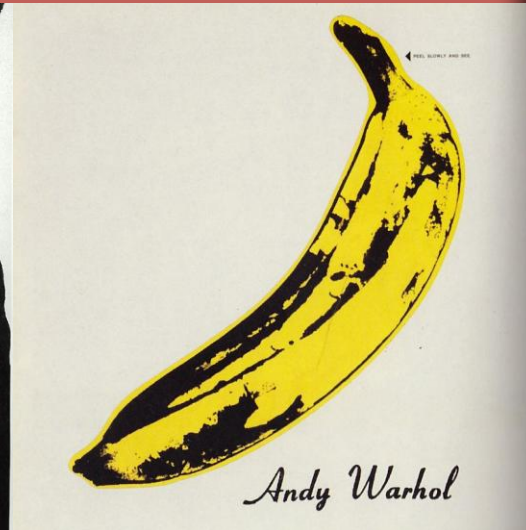
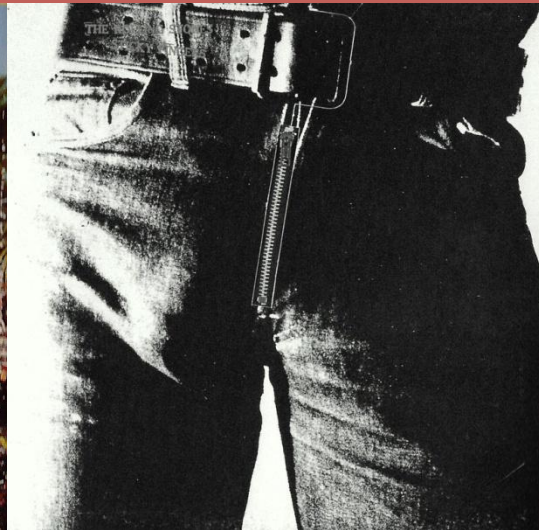

Platen hoezen

In de jaren '60 werden de hoezen experimenteler zoals The Beatles met SGT. PEPPER'S LONELY HEARTS CLUB BAND en The Rolling Stones met STICKY FINGERS, zowaar met een echte rits, een ontwerp van Andy Warhol die ook de hoes voor The Velvet Underground maakte. Een wit vlak met een simpele banaan.

Later toen de popfotografie zich aanmeldde werden ook fotografen gevraagd hoezen te ontwerpen zoals b.v. Anton Corbijn voor U2 en Annie Leibovitz voor Bruce Springsteens LP BORN IN THE USA.

In een tijd waar alles compacter en kleiner wordt vrees ik dat de LP-hoes een van de vele dingen is die ik erg ga missen. Wetend dat smaken kunnen verschillen wil ik u toch deelgenoot maken van enkele van mijn mooiste platenhoezen. *Hans de Wekker*

Java Guitars in Castrop-Rauxel

Vorige maand werd ik door Hans Bax gevraagd met de JavaGuitars mee te gaan naar Castrop-Rauxel in de buurt van Dortmund om de sfeer te proeven in een zaal waar ruim 50 jaar geleden veel bekende Indomuzikanten optraden. Dat leek me wel leuk, dus daar gingen we. Na zo'n 3 uurtjes op ons gemak gereden te hebben kwamen we daar aan.

Ben Peea was ons net voor en stond nog op de parkeerplaats naast de dancing/restaurant.

Meteen kwam de eigenaar ons binnenloodsen en klonken er oude live nummers van de Tielman uit hun beginperiode. Nog nooit van deze opnames gehoord, om te smullen.

Andy die Les Paul en Django Reinhard imiteerde en andere nummers, had ik ze maar....

Leuke zaal , voorste helft grootse dansvloer en de achterste gedeelte netjes gedekte tafels.

zorgde dat we ons meteen thuis voelden, kreeg met Eveline meteen een bandje om de pols

dat we gast zijn en gewoon bij de band horen en meteen aan tafel....

We konden kiezen wat we wilden en ik schrok even van de afmetingen van de stukken vlees

die we voor geschoteld kregen en ober stond telkens om ons heen te draaien als we ons glas bijna leeg hadden.

Wat een verschil met op welke avond hier in Nederland waar over het algemeen karig met de consumptie bonnen wordt omgesprongen, laat staan etensbonnen, Introducees horen er helemaal niet bij....heerlijk was het!!!

Java Guitars met organistatrice Silvia Schöne uit Essen.

Java Guitars in Castrop-Rauxel (2)

De zaal stroomde langzamerhand binnen en meteen werd er geknuffeld en gezoend met de bandleden. Ja, heel mooi om te zien, want gauw werd het me duidelijk dat het allemaal fans waren van vroeger....die hier de Tielman, Crazy Rockers, Black Dynamites, Javalins en wie al niet meer hier speelden. Een grote happening. Bernd, Fred, Dieter, Rita en vele Duitse muziekcollerga's van wel eer. Allemaal hoofdzakelijk fitte 60 plussers, een enkeling had hun kinderen meegenomen om te laten zien hoe het vroeger er aan toe ging.

Oude foto's kwamen te voor schijn en natuurlijk de anekdotes van de "das war eimal"

De avond werd geopend door Silvia Schöne, de organisatrice en vroeger ook fanatiek Indorock fan.

Ze kon rustig praten, iedereen hield zich meteen stil, hoe anders is het hier.....en de band begon.

Na een kleine woord van dank van Ben dat iedereen van verre gekomen was en de band met een warm en spontaan gevoel onthaalde.

Java Guitars met trouwe fan Fred

Java Guitars in Castrop-Rauxel (3)

De eerste set werd er alleen met volle aandacht gekeken en geluisterd, daar vroeger naar de grote bands meer\ gekeken werd dan gedanst werd mij gezegd, maar bij de tweede set kwamen de beentjes flink van de vloer.

Wat me als eerster opviel was dat de muzikanten zich minstens 10 jaar jonger voelden en Hans wel 20jaar!, zoals hij soms te keer ging met zijn bekende stapjes en zwaai bewegingen. Het publiek kon het zeer waarderen als Ben liedjes van idool Andy zong en vooral Red River Rock viel goed in de smaak en natuurlijk de Guitar Boogie show ontbrak niet onder luid applaus. Bij het einde natuurlijk de fotosessies met de band, en werd er zelfs om een handtekening gevraagd. Als met al, een fantastische avond, die je hier weinig zult meemaken, logisch natuurlijk wij worden overstelp met dit muziek. Maar het was leuk te zien dat de fans van vroeger hen zeker niet vergeten was. Maar de volgende keer ga ik zeker weer mee.

Armand

Woody's eerste plaatje

Op Saba geboren, vervolgens mijn jeugd doorgebracht in Suriname, bracht de SS COTTICA mij in 1956 na een avontuurlijke reis naar Amsterdam.

Volgens mijn ouders bood een opleiding in Nederland meer perspectief dan in Paramaribo en was sowieso ook beter voor mijn latere carrière dus werd ik naar 2 tantes in het koude Holland gestuurd.

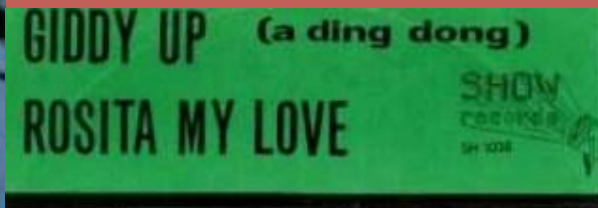
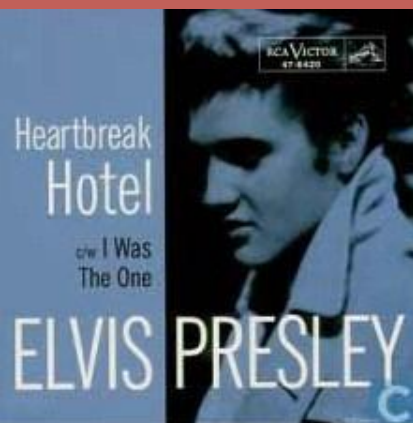
Ik kreeg bij aankomst 2 shocks te verwerken, te weten; het aldaar heersende "poolklimaat" en de liedjes van de mateloos populaire zanger JOHNNY JORDAAN die nota bene tot aan de 2e plaats in de hitparade reikte. Veel meer sympathie had ik met nummer 3 op de hitlijst MALAGUENA van het trio LOS PARAGUAYOS welk lied mijn Zuid-Amerikaanse genen letterlijk liet tintelen. Het werd mijn eerste platenaankoop die ik kocht bij de bekende platenzaak BOLLAND aan de Stationsweg in Den Haag. Al snel daarna speelde en zong ik in het Latin-trio MORENO.

Mijn eerste plaatje

HEARTBREAK HOTEL van ELVIS PRESLEY was de oorzaak dat ik definitief met mijn studie stopte omdat ik na het horen van dit lied begreep dat mijn toekomst in de muziek zou liggen. Wij startten toen met THE CRAZY ROCKERS en vertrokken in het kielzog van THE TIELMAN BROTHERS en THE BLACK DYNAMITES naar Duitsland.

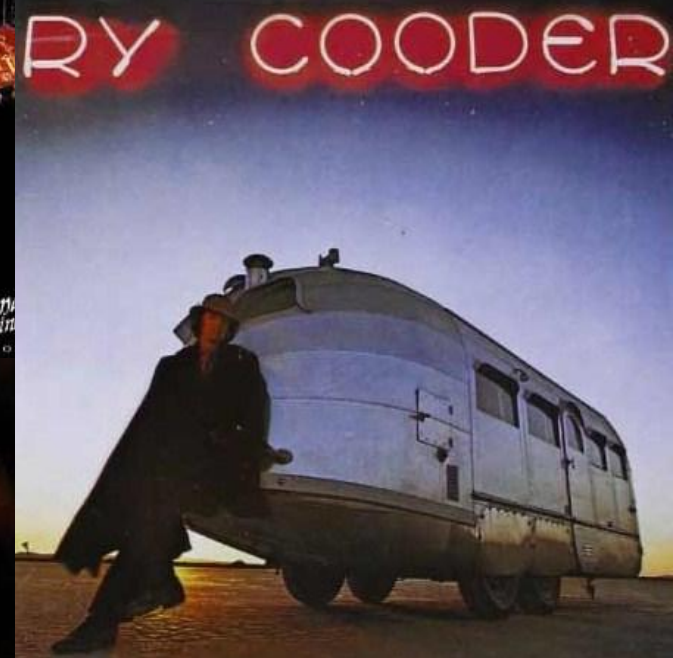
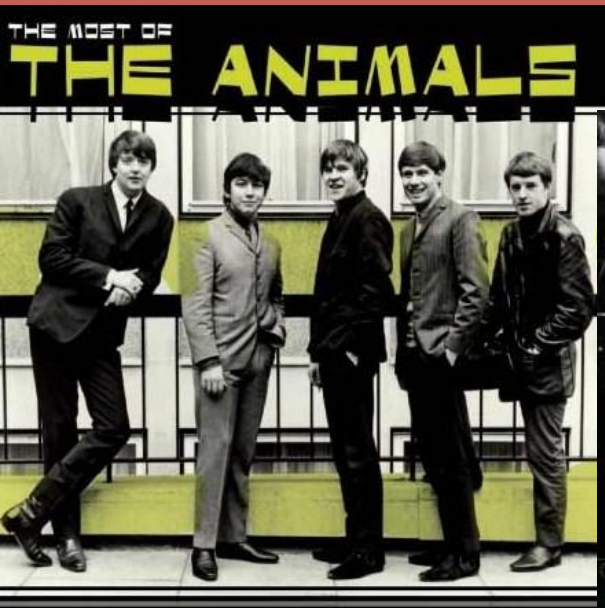
Op de vele verhalen en anekdotes van en met THE CRAZY ROCKERS zult u moeten wachten tot mijn memoires uitkomen (ha,ha) maar 2 hoogtepunten wil ik u alvast verklappen. Wij speelden in Zweden in de stad Kiruna, 200 km boven de poolcirkel, waar het van december tot januari ook overdag aarddonker is. Een werkelijk bizarre ervaring deze MIDzomernacht waar wij overigens het podium deelden met het fameuze showorkest van Hazy Osterwald.

Mijn eerste plaatje

Ook traden wij ooit op met de toen wereldberoemde band THE ANIMALS met hun frontmannen Eric Burden en Georgie Fame. Onvergetelijke ervaringen die ik voor altijd op mijn harde schijf heb opgeslagen.

Grote bewondering heb ik voor JOSE FELICIANO, PAUL SIMON en RY COODER voor hun gehele oeuvre,

Mijn eerste plaatje

Maar ook de eenvoud en collegialiteit van de Nederlandse topband THE GOLDEN EARRING, waarmee wij recentelijk het podium deelden en samen een sprankelend optreden in Den Haag verzorgden, weet ik te waarderen.

A black and white photograph of the four members of the Dutch rock band The Golden Earring. They are standing in a row against a dark, horizontally-ribbed background. The man in the center is wearing sunglasses and has a visible tattoo on his left arm. The band's name, "Golden Earring", is written in a large, white, stylized script font across the lower half of the image.

*Golden
Earring*

Mijn eerste plaatje

Ik sta nog altijd met veel plezier op de bühne met EDDY, CHRIS, LOUIS en BOY en blijven ambassadeurs van de INDO Rock, de muziek die ons veel, heel veel heeft gebracht. Maar ook THE CRAZY ROCKERS van het eerste uur, SIDNEY, HARRY BERG en PIM VEERE zal ik nooit vergeten.

Woody Bruinings

30 januari 2016

Paard van Troje

Den Haag

Rock X perience

"The Crazy Rockers"

(De oudste rockband van

Nederland)

met o.a.

Rinus Gerritsen

van "The Golden Earring"

en Erwin Java

van

King of The World

en ex

Cuby & The Blizzard

A hundred Years of R&R

ZO. 26 OKT

THE CRAZY ROCKERS

POP/ROCK **NO RISK TICKET**

TICKETS

**PAARD
VAN
TROJE** **40 JAAR**

LOCATIE **KLEINE ZAAL**

ZAAL OPEN **19:30U**

ENTREE **€15,00 ***

AANVANG **20:00U**

The Crazy Rockers uit Den Haag is één van de weinig overgebleven bands uit de 'indorockperiode'. Of misschien zelfs wel de enige. Samen met o.a. The Tielman Brothers waren zij de grondleggers van de Indische muziekstroming, Indo Rock, later door organisatoren omgedoopt tot 'oer-rock 'n roll'.

Stijf uitverkochte zalen

In 1959 richt zanger/gitarist/drummer Sidney Rampersad The Crazy Rockers op, samen met onder andere zanger/gitarist Woody Brunings. In het weekend werd er regelmatig en met veel succes opgetreden in de Haagse bar "La Gaité" aan de Grote Markt. Als één van de eerste "Indonesische Schaukappellen" begint de band in februari 1961 een rockavontuur in het Duitse Hannau. De Crazy Rockers keren daarna terug naar Nederland en spelen in 1962 de hele zomer in de Sheherazade met dagelijks stijf uitverkochte zalen.

Acrobatische toeren

Ze zijn de eerste rockband die het duffe Nederlandse publiek met ruige rock 'n roll om de oren slaat. Drummer Sydney Rampersad speelt staand terwijl de rest met of zonder gitaar acrobatische toeren uithaalt. Met hun eerste single "Mamma Pappa Twist" staan ze 3 maanden in de hitparade. En dat in een tijdperk waarin rockbands op allerlei manieren werden geboycot door de gevestigde orde! Oprichter van de band, Sidney Rampersad, is helaas in 1981 op 42 jarige leeftijd overleden. Sindsdien is Boyd Brostowski een meer dan waardige vervanger.

Ook al zijn de heren tegenwoordig iets minder 'crazy' dan in hun begin jaren, nog steeds weten ze het vuur van hun muziek over te brengen op het publiek. De band werd dan ook terecht uitverkoren om de Branie-Award in ontvangst te nemen voor 45 jaar ambassadeurschap voor de indo rock.

Tegenwoordig bestaat de band uit nog steeds uit

Woody Brunings : zang en gitaar

Eddy Chatelin : zang en sologitaar

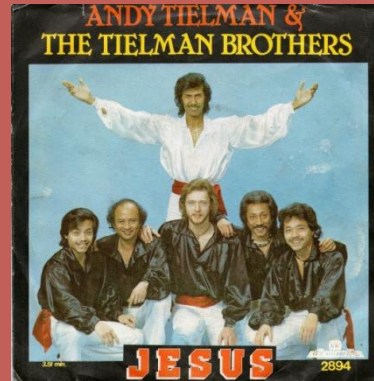
Boyd Brostowski : drums en zang

Later zijn daar bijgevoegd

Chris Latul : sologitaar en zang

Louis Drabe : basgitaar en zang

Guus van Hasen

In de tachtiger jaren speelde ik met mijn andere broer Alex in Andy's band, en in Loulou en Reggie's band(Eurasia) speelde mijn andere broer Frans mee. De locaties Duisburg(dancing Corso) – Essen(San Francisco) – Wiesbaden(Park café) waren toen the place to go ! De Die Hard fans ,meestal vrouwelijk, konden makkelijk beide Bands op één avond bezoeken. Dit gaf een wrange gevoel met zich mee, want de beide Bands wouden van deze dames graag weten hoeveel mensen er in de andere locatie waren gekomen. Zo kan men ongeveer inschatten bij wie het drukst was .Er circuleerden toen de wildste verhalen. In sommige personages, hetzij vrouwelijk of mannelijk, zag Andy zelfs een “dubbel spion”, die zelfs gelijk nadat ze binnen zijn gekomen, direkt rechtsomkeer konden gaan.

Het was in Koblenz.....dancing “Mata Hari”.

Elk optreden met Andy had een dynamische flow,en wel : de eerste drie sessies is om je op te warmen en te dansen, daarna naar een hoogte punt met als klap op de vuurpijl “Jesus”, vervolgens de showtime, waar Andy al zijn kunnen liet zien,van zijn tampang als Showman tot tedere ballads zingend als, Blue Bayou en Unchained melody.

Doch plotseling, midden in de show time, gaf Andy een teken om te stoppen.....daar stonden we dan....niemand wist wat er ging gebeuren.

Na een paar tellen zei hij in de microfoon : Liebe Damen und Herren,wir unterbrechen diese Show da wir ein geburtstagkind haben in der Band....unsere bassisten Guus ! Na het gezamenlijk zingen van Happy Birthday kwam de eigenares van de zaak naar voren en overhandigde mij een fles rode Krimsekt ! Dit maak je met Andy ook niet vaak mee !

Als je met Andy speelt,moet je nooit de taak van PA-Mixer nemen, of de geluidsman zijn ! Dit is een ondankbare taak ! In die tijd waren de zanginstallaties niet zo sophisticated als nu. Je hebt toen altijd feedback of terugkoppeling.....dit wil zeggen.....piepen ! en vooral piepen als Andy bijvoorbeeld “Blue bayou” zong....dan is het tijd! Jij krijgt altijd de schuld en jij bent altijd de pispaal of de dikke sigaar ! Ondanks een inventief idee, wat alleen een Indo kan bedenken.....alle Faders van de zangmixxer vastplakken met plakband(zodat niemand er aan kon komen om het te verschuiven).....en toch gingen de mikrofoons piepen !

Guus van Hasen

De slaapkamers van de bandleden lagen op de tweede verdieping van het Parkcafé Wiesbaden. Om aan het eind van de maand wat geld over te houden, moesten ik zuinig aan doen. Dus sleepte ik stiekem mijn twee pits elektrische kookplaat mee de kamer in. s'Nachts na een optreden had ik nog al zin in een klein hapje Indisch.

Dus pannetje eruit en nassi poetih koken. En als het klaar is op een bord doen (dus pannetjes en borden en bestek etc. zaten ook in een koffertje, die je met elk optreden meenam) met sambal goreng tempeh uit de Rantang en een eitje tjeplok en wat corned beef met wat ketimoen, is het heerlijk smullen. Je voelde zo Indo behaaglijk dan! Aan dit alles kwam een einde wanneer de Hausmeister op een dag merkte, dat er in de wandelgangen van het gebouw een kwalijke lucht hing. Wat was er aan de hand ? Ik had ikan pedah gebakken.....ontdek ! dus mag niet meer

Guus van Hasen

In de buurt van Het Parkcafé te Wiesbaden was een speel Casino. Op een dag ging ik met Harrie van de Berg daarheen en waagden een gokje. Ik had toen mazzel en won 1000 Duitse marken. Het hoogste bedrag won ik toen ik het getal 17 had ge “krohjoh”(omsingeld) met fiches van 20 Duits mark. De daarop volgende week had ik de winst vergokt met het lotto systeem spel. Met nog 500 mark over gingen we weer naar het casino terug om het verlies van 500 mark terug te winnen. Ik wisselde de 500 mark voor één fiche van 500 en wou het op rood spelen. Daar ik het zelf niet durfde, liet ik het Harrie doen. Angstig keek ik Harrie van een afstand aan toen hij het fiche op rood plaatste. Ik had weer mazzel....hij viel op rood.....doch waarom was Harrie zo langzaam en haalde hij de fiches niet van de tafel ? Inmiddels heeft de Croupier de nieuwe ronde ingeluid met het kreet “Rien ne va plus”,hetgeen betekend, “niets gaat meer”

Met een rode kop draaide Harrie zich om en zei “sorry”tegen mij. Wat kan de tijd toch zo ellendig langzaam gaan als je op iets hoopt ! En ik maar knijpen ! Maar dan.....de bal viel....en hij viel op.....alweer ROOD ! Snel haalde Harrie de fiches van tafel en met een bedrag van 2000 mark gingen we toen tevreden huiswaarts.

Mijn eerste auto

Na een lange reeks van optredens hadden de leden van de Band ,waarin ik toen bij zat ,besloten om een vakantie periode in te lassen .Dat was brood nodig geweest ,daar iedereen naar het thuis front verlangde. Thuis in Nederland aangekomen ,maakte ik van de vakantie periode van 3 maanden gebruik ,om mijn rijbewijs in een ijl tempo te behalen. Gelijk daarna heb ik met trots mijn eerste nieuwe auto gekocht. Een gloed nieuwe ,goud metallic kleurige , 6 cilinder Opel Commodore coupé .De eerst volgende optreden na de vakantie was in Gargazzone ,een plaatsje in de noordelijkste provincie van Italië ,gelegen tussen Meran en Bolzano. Zonder GPS ,want dat bestond toen nog niet , begon ik aan mijn eerste lange reis ,met mijn allereerste nieuwe auto. Via Duitsland-Zwitserland-Brenner pas ,kwam ik laat in de namiddag aan op de plaats van bestemming. Ik was veel te laat ,mijn collega's hadden alles reeds opgebouwd. Na het inchecken in de hotel en snel gedoucht te hebben ,reed ik dan naar de dancing ,waar we moesten optreden en parkeerde ik mijn auto aldaar. Vroeg in de ochtend ,na de eerste optreden ,ging ik naar mijn auto ,om naar mijn hotel te gaan. Maar dan schrok ik me kapot . De voorruit lag compleet in diggelen .Hoe kon dit gebeuren..... Ik had mijn heren tasje ,wat toen erg in de mode was ,achter de voorruit geplaatst en in de stress in de auto laten liggen ! In het tasje zaten mijn paspoort-bankpas-rij bewijs en andere dingen .Het tasje was uiteraard niet meer aanwezig .In een uitbarsting vol woede en stress , schreeuwde ik alle scheldwoorden van de wereld in verschillende talen ! Die dag moest ik natuurlijk zo snel als mogelijk een proces verbaal laten opmaken in verband met verzekeringen en dergelijke. Dus ik naar de plaatselijke politie kantoor ,die niet groter was als een opberg hok , met een schrale interieur ,waar een oude carabinieri op een stoel zat ,achter een prehistorische typemachine . Velletjes A4 papier moest ik in een winkeltje kopen aan de overkant. Zijn manier van typen is een letter per 5 seconden en uitsluitend met de wijsvinger ,dus het duurde een eeuwigheid met de daarbij behorende babylonische spraak verwarring . Enfin....om een verhaaltje kort te maken : Alle documenten moest ik in tweevoud en in twee talen door een beëdigde vertaler ,naar verschillende instanties ,waaronder de Nederlandse consulaat in Milaan ,aangetekend gaan opsturen . Gelukkig en met veel moeite en inspanning kreeg ik alle paperassen binnen enkele weken toegestuurd. De voorruit heb ik laten vernieuwen . De originele Bankpas,paspoort en dergelijke heb ik nooit meer terug gezien.

Guus van Hasen

Geld maakt macht ?

In de jaren 80 speelde ik met Loulou en Reggie Tielman in een nobele etablissement aan de Königstrasse te Dusseldorf/Duitsland. Na het eerste optreden wist ik gelijk wat voor soort mensen hier vertoefden, n.l. de upper class en de welgestelden. Op een avond kwamen er enkele heren die plaats namen aan een tafel voor de podium. Aangezien ik in het midden van de podium stond had ik een goed overzicht over het reilen en zeilen van de gasten. Zo viel het me ook op dat deze heren van arabische afkomst waren ,olie sjeiks of dergelijks. Op een gegeven ogenblik kwam een van de heren richting podium en vroeg mij of wij niet een liedje konden spelen van de Platters ,Only you . Aangezien ik dat liedje in mijn repertoire had antwoorde ik dat we dat wel konden doen. Tijdens het zingen van het liedje ,zag ik dat ze heel enthousiast waren ,zodat ik het gevoel kreeg, dat mijn “zangkunst” door hen gewaardeerd werd ,waarop dezelfde persoon naar voren kwam en mij in mijn borstzak, een biljet van 500 Duitse marken schoof. Dat was in die tijd een heleboel geld. Het verzoek om dat ene liedje herhaalde zich driemaal met tussen posen van een half uur. Op een gegeven moment had ik dus 1500 Dm. in mijn borstzak ,welke niet alleen maar voor mij bestemd was maar voor de hele Band. Bij hun vierde verzoek , vroeg ik Reggie wat hij ervan dacht ,waarop hij antwoorde: It's up to you !....waarop ik besloot het niet meer te doen .Want plots ging bij mij een lichtje branden .Het ging de heren niet om mijn zangkunst, maar genoten ervan om andere mensen te kunnen manipuleren door middel van geld ,zodoende macht te kunnen uitoefenen. Lekker niet dus ! De buit is binnen ...en hun portemonnee 1500 Dm. lichter !

Guus van Hasen

Koud en kil,

In de jaren 80 had ik met Eurasia (loulou/reggie) een optreden in Helsinki in de hotel Hesperia. Via Travemunde en het Kattegat voeren we richting Helsinki met een schip van de Finjet-line. Om de reis ,heen en terug ,te bekostigen deden wij een tweetal optredens op het schip. Het was welles waar een leuke ervaring op zo'n "boot" maar het eten viel ons heel erg tegen. Het eten was hoofdzakelijk koud met rauwe vis of rendiervlees. Het enige wat ons op de hele lange wit gedekte tafel van de eetzaal opviel ,was een hele grote witte kool ,in het midden van de tafel, die vol gespiest zat met een 50-tal gegrilde reuze garnalen .Voor indo's... warme rijst met garnalen en ketimoen? Je raadt het....in een mum van tijd was die kool helemaal kaal! Trouwens : het was geen lekker gevoel ,om op het podium te staan en tijdens zware zee gang de horizon door de patrijzen ,links en rechts op en neer zien gaan !

Overigens: alle spijzen en drank konden we met behulp van tegoed bonnen betalen. Daar het eten op het schip mij niet beviel had ik op de terug reis een heleboel bonnen over. Om toch met de overgebleven bonnen iets zinnigs te doen, ben ik naar de restaurant gegaan en had deze ingewisseld voor een 8-tal flessen wijn ,merk : Chateau neuf du Pape ! (geen slechte ruil) .Het optreden in hotel Hesperia te Helsinki ging ons goed af,doch we hadden het koud,letterlijk en figuurlijk,daar de mensen en de omgeving en het weer (oktober) een nogal norse en bedroevend indruk op ons uitoefenden. Waarschijnlijk het effect van de muziek van finland's grootste componist SIBELIUS, die voor mij althans zwaarmoedig overkomt .Elke middag lagen de bandleden onder de zonnehemel in de fitness ruimte van het hotel ,niet om bruin te worden ,dat waren wij sowieso al, maar omdat het onder de kap het zo behaaglijk warm was om in te vertoeven .Telkens als de beheerder afwezig was ,draaiden we de tijdschakelaar in de maximale stand. De twee zangeressen van de band waren de eerste paar dagen niet te "gebruiken",ze waren zeeziek !

Guus van Hasen

In de 70ér jaren trad ik in het huwelijk met mijn eerste vrouw die reeds hoog zwanger was.

Op de huwelijksdag, in Nederland, had ik een grote feest georganiseerd. In dat zelfde maand moest ik eveneens optreden in de Hilton hotel te Dusseldorf. Laat in de namiddag moest ik dus hals over kop naar Duitsland daar ik mijn contractuele verplichtingen moest voldoen. Elk optreden van de band, toen een 5-mans formatie, was avond vullend, dat wil zeggen 21:00 uur beginnen tot 24:00 uur (met enkele pauzes er tussen). Klokslag 0 begonnen we met een 45 minuten durende showtime en daarna een set van een uur tot het einde ,02:00 uur.

De showtime is natuurlijk het hoogtepunt van elke optreden. Ieder lid van de band ging zich voor de showtime mentaal voorbereiden. De ene deed nog enkele toonladders zingen, de andere nam een dubbele cognac, de drummer probeerde tevergeefs een muur van de kleedkamer te verwoesten met zijn drumsticks en een andere tuurt voor zich heen om te concentreren, maar tevergeefs, zijn gedachten waren bij zijn vrouw....ik dus ! 5 minuten voor showtime kwam de bedrijfsleider in de kleedkamer: Ein anruf fur den bassisten aus holland !

Het scheen mijn broer te zijn met de mededeling dat de vrucht water open gebroken was en de bevalling in aantocht ...en ik kon er niet aanwezig zijn ! In die consternatie van woede en blijdschap vergat ik bijna dat ik nog maar 2 minuten had voor countdown. In aller ijl dronk ik nog een blikje bier die ik half leeg tegen de kleedkamer muur smeeet. En toen....de zaal was donker, de band stond gereed, de spots gingen aan, het muzikalisches geweld kon beginnen....maar dan....ik hoorde geen basgeluid, wat gebeurde er toch....ik had toch alles goed nagecheckt?...opeens zag ik het, ik had vergeten een snoer aan te sluiten aan mijn basgitaar, snel haalde ik een reserve kabel en sloot die toen aan.

Achteraf leek het als of het bij de showtime hoorde. Overigens: aan deze nachtmerrie heb ik een prachtig gezonde zoon aan over gehouden !!

Toppunt van zuinigheid,

Eens had ik met een indo solo-gitarist gewerkt die heel mooie dingetjes uit zijn gitaar kon toveren. Maar wat hem zo onderscheid, ten opzichte van de andere muzikanten was, dat hij bijna nooit geld op zak had. Of hij verkwiste zijn verdiensten als muzikant, of hij kon met geld goed omgaan, dus erg zuinig! Tijdens een optreden knapte de g-snaar van zijn gitaar. In normaal geval heeft iedere gitarist wel een set reserve snaren bij zich, of op z'n minst een paar gebruikte snaren. Maar hij had er totaal geen. Dus met nieuwsgierige blik observeerde ik hem, in de daarop volgende pauze. Hij moest een oplossing zien te vinden daar we nog 3 sessies voor de boeg hadden en hij van zijn collega's geen snaren meer kon lenen. Tot mijn grote verbazing kwam zijn talent als improvisatie genie tot uiting ! Wat zag ik hem doen?....De snaarbreuk lag in het midden....met behulp van een tang bond hij de twee stukken snaar met een knoop, die in het midden van de gitaar hals bevond...en zo speelde hij tot het einde van de avond. Op het eerste gezicht dacht ik....een slimme oplossing.

Maar ik weet nu al hoe het met zijn linker vingers gesteld moest zijn, want hij kon de vingers over de

Guus van Hasen

Een verhaaltje uit de oude doos !

Dit verhaal speelde zich af in de jaren 70 waar ik werkzaam was in een 5 mans formatie als bassist-zanger. Wij speelden toen in een gerenommeerd hotel, in een van Oostenrijks mooiste ski gebieden. Zoals je kunt voorstellen was het elke avond raak en gingen de touristen uit hun bol. De 'nightclub' zoals het toen heette, werd elke avond druk bezocht. De band 'The Lovemakers' was destijds vrij geliefd en bekend. Onze uitzonderlijke verkooppunten waren: goede close-harmonie – technisch en optisch goede performance, en dit alles natuurlijk life. Onder goede performance bedoel ik, veel garderobe wissel, acts en showtime. In die tijd bespeelde ik een Fender jazzbase guitar waarmee ik met de andere collega's op het podium, diverse muzikalische capriolen uithaalde. De dansvloer lag pal voor de podium. Op een van die drukbezochte avonden was de dansvloer overvol. Je kunt je voorstellen dat mijn jazzbase met zijn lange hals vlak over de hoofden van de dansende publiek suisde. Op een gegeven moment bemerkte ik dat mijn collega's hun gezicht beschamend naar achter draaiden, wat gebeurde er?

Aan de kop van mijn jazzbase hing plots een pruik die ik van een dansende jonge dame van haar hoofd hebt afgerukt. Mij werd op dat moment heel erg spaans benauwd ! Ik zag nog hoe die jonge dame heel snel naar de garderobe rende. Mijn eerste gedachte was...hoe regel ik deze pijnlijke voorval. (en mijn collega's maar lachen) Achteraf bekeken heb ik deze pijnlijke voorval, dankzij haar humoristisch kijk van het gebeuren, goed opgelost.

We hadden direct een korte pauze ingelast waarna de jonge dame uit de garderobe kwam met de pruik op haar hoofd en weer aan haar tafel schoof. In een loodzware gang ging ik naar haar toe en bood haar mijn oprechte excuses, en als troost bood ik haar een van de duurste fles wijn uit het menukaart. Met een kleine glimlach nam zij mijn excuses aan.

Een ode aan die Nederlands Indische moeders, die er alleen voor stonden

Veel jongens en meisjes, die na onafhankelijkheidsverklaring van Indonesië, met hun ouders noodgedwongen hun heil in het Nederlandse Moederland zochten, beweren tegenwoordig desgevraagd, dat ze de eerste jaren hier als "hartstikke leuk" ervaren hebben.... Hartstikke leuk....., je maakte nieuwe vrienden op school of op straat, je ging op ontdekkingsreis in je nieuwe omgeving, je zocht lotgenoten op en er was regelmatig wel ergens een "kumpulannetje". Er bleef voor deze jeugd weinig tijd over voor reflectie leek het wel. Mij verging evenzo... geen tijd voor heimwee..... Was het een vorm van verdringing?

In mijn beleving, was het in die 50er jaren altijd gezellig. Je was bij elk gezin, hoe klein behuisd ook, altijd welkom. Er was altijd wel iets te smikkelen of te drinken. "Heb je al gegeten?", was de veelgehoorde welkomstgreet.

Het was opvallend, dat er nooit geklaagd werd door de ouders over het geleden leed en het verloren vaderland. Daar stond je toen als puber nog niet bij stil. Ik heb deze gemoedelijkheid veel later in een artikel het "Masker der gezelligheid" genoemd. Dat was het ook, bleek achteraf.

"Ach waarom zouden we toch klagen, die Nederlanders hadden toch ook geleden, waarom zouden wij hen met onze ellende lastigvallen?" Zij begonnen dan toch altijd weer over hun "HONGERWINTER", dat was pas erg. Het verzet.. ja .. iedereen had in het verzet gezeten.. Dapper volkje. Kunnen wij toch niet tegen op, dus laat maar"

Veel waardering en bewondering kon ik al in mijn jeugd voor die alleenstaande moeders opbrengen, die de verzorgende en opvoedkundige taak van hun opgroeiende kinderen alleen op hun schouders moesten nemen, omdat zover ik mij kan herinneren er in veel gezinnen waar ik kwam, door verschillende omstandigheden, geen vader (meer) aanwezig was.

Moeder moest het dus zonder kokkie of baboe doen. Dat betekende, zelf koken, eigen gerechten verzinnen, aan boerenkool of andijvie een Indisch tintje toevoegen, zelf schoonmaken en de was doen. Aanpassen, aanpassen, aanpassen en Vooral zwijgen.

Toch werd dit zwijgen van de moeders decennia later, door de al hoog en droog geïntegreerde of zelfs geassimileerde en gesettelde tweede en/of derde generatie, niet altijd op waarde ingeschat of eerder, verkeerd geïnterpreteerd. Hen werd verweten, dat ze de waarheid over de situatie tijdens de Japanse bezetting en de "Bersiap" bewust voor hen verzwegen hadden.

Het is een situatie, die vergelijkbaar is met het Duitsland na de tweede wereld oorlog. De moeders zagen het nut er niet van in om hun kroost met het Nazi verleden te belasten.

Er moest vooruit gekeken worden. Het waren ook daar de vrouwen die als "Trümmerfrauen" het puin van platgebombardeerde gebouwen met blote handen opruimden zodat er met de "Wiederaufbau" met als resultaat het latere "Wirtschaftswunder" kon worden gerealiseerd.

Ook ik stemde in met deze verwijten aan het adres van de eerste generatie. Het leek wel een modegril in die tijd .. en soort verlichting.

Een ode aan die Nederlands Indische moeders, die er alleen voor stonden

Men sprak liever niet over de situatie in de kampen tijdens en na de capitulatie van Nipon. Na de capitulatie zaten, volgens getuigen die de gruwelen aan den lijve ondervonden hadden, in de kampen niet alleen mannen maar ook veel vrouwen (met of zonder kind). Er zaten ook gezinnen, die ondanks alle geleden ontberingen het geluk hadden weer herenigd te worden met hun geliefden.

Deze gezinnen hoopten, eindelijk weer in hun eigen huis te kunnen trekken om hun oude leventje, met kokkie en baboe, te kunnen voortzetten. Ze kwamen echter bedrogen uit. Het bleek vaak dat hun huis door de Indonesiërs “geconfisqueerd” was. De rechtmatige eigenaars werden zonder pardon de deur gewezen. Voor zulke gezinnen bleef er niets anders over, dan weer onderdak in een kamp te zoeken.

In de kampen bleek, dat het strenge regiem een stuk milder geworden was dan tijdens de Japanse bezetting. Dat er hier, veel meer vrouwen dan mannen zaten kwam volgens getuigen, omdat door de chaotische politieke situatie veel mannen na hun krijgsgevangenschap niet direct terug naar Java konden keren. Hun bevrijding beleefden ze in gebieden als Thailand, Frans Indo- China of Japan. Er werden zelfs huwelijken met vrouwen uit bovengenoemde landen werden gesloten.

Vrouwen, die tijdens de bezetting in concubinaat met een Japanner geleefd hadden, hadden het in het begin heel moeilijk. Toen de Japanners capituleerden hadden deze vrouwen geen beschermde status meer. Sommigen van hen volgden hun partner met tegenzin naar Japan. Voor de meeste van hen liep deze emigratie richting “Nipon” echter op een enorme teleurstelling uit.

Sommige keerden reeds na korte tijd weer terug naar hun vaderland. Voor hen was het zaak, zo gauw mogelijk aan een echtgenoot te komen. Zo'n huwelijk kon hun misstap verdoezelen. Dit werd vereenvoudigd door dat na de bevrijding de RAPWI in het leven geroepen werd. Deze wet bracht vooral uitkomst voor vrouwen, die in verwachting waren of een kind van een Japanner hadden, maar ook voor hen, die een buitenechtelijk kind van een Chinees of Indiër hadden.

Door de RAPWI ambtenaar kon je binnen de kortste keren in de echt verbonden worden. Door het huwelijk werden ook de “oorlogskinderen” door de echtgenoot geadopteerd.

Deze vrouwen mogen wij, gezien alle ontberingen die zij hebben moeten doorstaan, niet ongenueanceerd veroordelen. Zij lieten zich vaak door gebrek aan levensbehoeften onderhouden. Wat moesten ze anders.

Eenmaal in vrijheid levend, zwegen zij om hun kinderen onbelast te laten opgroeien. Daardoor konden deze de eerste jaren als “hartstikke leuk” ervaren. Ik stel voor de volgende herdenking bij een standbeeld van “**De zwijgende Indische Moeder**” te onthullen.

Bronnen: Allen zwijgen, Indisch leven in Nederland, Tante Jet Uyleman, Tante Elly Müller,

Eddy Chatelin, Rene Hartwig, W.Blik, Tante Netty Brunings

W.R. Brunings. (op verzoek gecorrigeerde versie nog een keer geplaatst)

IK HEB GEEN
—*Therapie*—
NODIG
IK MOET GEWOON NAAR
BALI

Riem de Wolff

**KEEP
CALM
AND**

enjoy the music

**Bands and Artists
from Holland 2016**

Belle Perez

Period 2016:	Bands/Artists	Show Dates	Shows
14 May - 24 May	NOCOMMOTION	17-20 and 23 May <i>Hotel</i>	3
	THE JEANS SELECTION	16-19 and 22 May <i>Hotel</i>	3
24 May - 4 June	ORANGELANE	24-27-29-31 May <i>Hotel</i> + 2 June <i>Boulevard</i>	5
4 June - 14 June	SECOND CHANCE	4-7-11 June <i>Hotel</i> + 10 June <i>Boulevard</i>	4
	BRAPA	5-9-12 June <i>Hotel</i>	3
14 June - 25 June (23 June San Joan)	EDDY C	16-19-23 June <i>Hotel</i> + 17 June <i>Boulevard</i>	4
	RIEM DE WOLFF	19 and 23 June <i>Hotel</i>	2
	EDU SCHALK	16-18 and 23 June <i>Hotel</i>	3
	HOT NEWS	14-18-21-June <i>Hotel</i> + 24 June <i>Boulevard</i>	4
	RICKY RISOLLES	21 June <i>Hotel</i>	1
Famous Artist Week 1:		28 June - 5 July	
Wednesday 29 june	WOLTER KROES	29 June <i>Hotel</i>	1
Monday 4 July	FRANS DUIJTS	4 July <i>Hotel</i>	1
	RONNIE VAN BEMMEL		2
	MICHAEL OOMEN		2
	ROB VAN DAAL		2
	JUDITH PETERS		2
	DJ HENRY		2
	DJ RICK		2
Famous Artist Week 2:		5 July - 12 July	
Thursday 7 july	DJANGO WAGNER	7 July <i>Hotel</i>	1
Monday 11 July	BELLE PEREZ + D-COVERS	11 July <i>Hotel</i>	1
Famous Artist Week 3:		12 July - 19 July	
Thursday 14 July	DRIES ROELVINK	14 July <i>Hotel</i>	1
Famous Artist Week 4:		19 July - 28 July	
Thursday 21 July	KOOS ALBERTS	21 July <i>Hotel</i>	1
Thursday 28 July	MARIANNE WEBER	28 July <i>Hotel</i>	1
	+ JOHN DE BEVER		
Bands/Shows From Holland		19 September - 16 October	
19 September - 28 September	SOUTHERN STARS SHOW		2
27 September - 4 October	TERRY WHITE BAND	29 September <i>Hotel</i> + 2 October <i>Hotel</i>	4
		27 + 30 September <i>Boulevard</i>	
4 October - 16 October	SUNSHINE BASTARDS		

TEAM ROCK AROUND THE SIXTIES
ELKE ZONDAGMIDDAG VAN 13U TOT 16U

Vincent,

Arnold,

Eddy C,

Hans en Ron

Indo Privé Top 20 video's

1x klikken hieronder om de video's te bekijken

[1 Donau wellen / Carioca](#)

[2 Ajoh Den Haag](#)

[3 Poco poco style](#)

[4 Just out of reach](#)

[5 I'm Comming home](#)

[6 God dank ik ben een Indo Boy](#)

[7 Beautiful Hawai](#)

[8 I'm in love again](#)

[9 Ramona](#)

[10 In the still of the night](#)

[11 Juanita](#)

[12 18th century rock](#)

[13 Kasian Den Haag](#)

[14 Waktu potong padi](#)

[15 Shake rattle and roll](#)

[16 Sepanjang jalan](#)

[17 What I say](#)

[18 To soon to know](#)

[19 Indonesië ik hou van jou](#)

[20 Waarom daarom](#)

[21 Afscheid van Indonesië](#)

....The Crazy Rockers en de Mariniers Kapel

....Hans (Antje Miemat) en Jody (HDSoundstudio)

....**Ricky Risolles**

....Eddy C

....Woody Brunings, Pim Veeren en Eddy C

....Ricky Risolles

....Stella Makadoero en Eddy C

....Jim Pownell and The Hot Jumpers

....Blue Diamonds

....Jack Jersey

....Nick Mackenzie

....Andy en Reggy Tielman

....Wieteke van Dort

....Edu Schalk op Bali

....The Black Dynamites

....Yuni Shara

....Eddy Chatelin

....Benny Poetiray

....Anneke Grönloh

....Ed Brodie

...Eddy C

Indo Privé word gesponsord door

Sir Winston Leisure Center
Gen. Eisenhowerplein 27 • 2288 AH Rijswijk
TEL 070-3 192359 FAX 070-3192430
info@sirwinston.nl

Fred Lammers
Postbus 243 • 7600 AE Almelo
TEL 0546- 865811 gsm 06-20582405
info@flamproductions.nl

uw gesprekspartner
voor al uw
feestelijke zaken en
zakelijke feesten
Specialist
in het organiseren
van evenementen
in de Indonesische sfeer
Pasar Malam
Assen/Hengelo/Arnhem

INDO PRIVÉ

TOT ZIENS

Redactie medewerkers :

Drs. W. Brunings

Armand Filon

Indo Privé steunpunt : Edu Schalk

Directeur en supervisor: E. B. Chatelin

Heeft u nog interessante nieuwtjes die het waard zijn om gelezen te worden,
stuur ze dan naar onze redactie.

indoprive@gmail.com

